

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Ing. M. F.**, zastoupený JUDr. Ivanem Dospíšilem, advokátem, se sídlem Tišnov, Za Mlýnem 481, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 12. 2004, č. j. 7 Ca 326/2003 - 26,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 12. 2004, č. j. 7 Ca 326/2003 – 26, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 23. 9. 2002, č.xx, byla zamítnuta žádost žalobce o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky účastníkům národního boje za osvobození, politickým vězňům a osobám z rasových nebo náboženských důvodů soustředěných do vojenských pracovních táborů a o změně zákona č. 39/2000 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky příslušníkům československých zahraničních armád a spojeneckých armád v letech 1939 až 1945. Rozhodnutí je odůvodněno tím, že žalobce doložil osvědčením, vydaným podle ustanovení § 8 zákona č. 255/1946 Sb., že je účastníkem národního boje za osvobození v kategorii „politický vězeň“, ale na tuto kategorii se zákon č. 261/2001 Sb. nevztahuje.

Proti rozhodnutí žalované podal žalobce podle procesních předpisů účinných do konce roku 2002 opravný prostředek, v němž namítl, že v jeho případě už při sepisování žádosti došlo k pochybení a v důsledku toho k nesprávnému rozhodnutí. Má za to, že jeho žádost bylo třeba posoudit podle ustanovení § 1 odst. 3 zákona č. 261/2001 Sb. (ukrývání se z rasových důvodů). Po skutkové stránce uvedl, že jeho rodiče (a prarodiče) byli za svou odbojovou

činnost proti Říši v únoru 1943 zatčení a odsouzení k mnohaletému vězení. Žalobce, jemuž v té době bylo pět let, a jeho dvanáctiletého bratra se bezprostředně po zatčení rodičů ujali manželé K. a ti oba chlapce až do skončení války u sebe v obci H. ukrývali, a tím je zachránili před internací. Popsal, že při příchodech Němců do vesnice oba chlapci utíkali do lesů, kde se skrývali do doby než nebezpečí pominulo, občas tam i přespávali. K tomu připojil také prohlášení V. L. (dcery manželů K.). O osvědčení podle zákona č. 255/1946 Sb. žalobce požádal v roce 2001, a to na doporučení pracovnice Okresní správy sociálního zabezpečení. Osvědčení mu bylo vystaveno v červnu 2002, avšak na kategorii „politického vězně“. Žalobce má toto osvědčení za nesprávné. Žalobce dodal, že ani on sám, ani nikdo z rodiny nebyl odškodněn podle zákona č. 217/1994 Sb. V dodatku k opravnému prostředku rozvedl skutková tvrzení ohledně předválečné situace v B., kde žil, šikanování českých rodin v S. a jejich postihu po obsazení pohraničí. Vyjádřil názor, že postih celé rodiny (rodiče, prarodiče, teta) byl výrazem rasového postihu Čechů; uvedl, že pojem rasového útisku by neměl být vztažen jen na perzekuci Židů, jak je obecně chápán, ale také na případy, které jsou podobné jeho příběhu. V dalším podání žalobce vyjádřil názor, že současná generace úředníků již nemá přesné povědomí o útisku Čechů v S.. Žalobce argumentoval tím, že odbojovou činností byl také odpor proti vysídlování, poněmčování a likvidování Čechů. Právě v těchto případech šlo o rasový útisk a pro odpor proti němu byli také rodiče i prarodiče žalobce odsouzeni a žalobce byl ukrýván proto, aby ze stejných důvodů nebyl sám postižen.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 3. 9. 2003, č. j. 2 A 1164/2002 OL-21, rozhodnutí žalované ze dne 23. 9. 2002, č. xxx, pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že žalovaná opřela zamítavý výrok o vadný právní názor, pochybila v užití hmotného práva a její rozhodnutí není zákonné. Z podání žalobce vyplynulo, že skutkový stav celé věci je jiný, než z jakého žalovaná vycházela, a vyžaduje zásadní doplnění dokazování. Nejvyšší správní soud upozornil na předčasnost závěru žalované, že ukrývání se žalobce nebylo způsobeno rasovou a náboženskou perzekucí, ale odbojovou činností a následným uvězněním jeho rodičů. Nejvyšší správní soud žalovanou zavázal k tomu, aby v dalším řízení soustředila důkazy ke zjištění, za jakou činnost byli odsouzeni rodiče žalobce, co hrozilo žalobci a jeho bratru, pokud by nebyli ukrýváni v jiné rodině (např. ve srovnání s podobnou situací dětí německých), a zda tato hrozba byla nebo nebyla hrozbou rasové či náboženské (nebo jiné, např. národnostní) perzekuce.

Žalovaná však rozhodnutím ze dne 2. 12. 2003, č. 371 225 430/A, opětovně zamítla žádost žalobce o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb. V odůvodnění uvedla, že podle sdělení Ministerstva obrany České republiky ze dne 4. 11. 2003 bylo žalobci vydáno osvědčení podle ustanovení § 8 zákona č. 255/1946 Sb., č. j. 330777/2001, v kategorii československý politický vězeň od 18. 2. 1943 do 30. 4. 1945, neboť žalobce byl ukrýván na území Československa v jeho hranicích ze dne 29. 9. 1938 z důvodů odbojové činnosti a následného věznění jeho rodičů. Nárok na poskytnutí jednorázové peněžní částky žalobci nevznikl, protože byl sice ukrýván v jiné rodině, avšak nikoliv z rasových nebo náboženských důvodů, a proto nesplňuje zákonné podmínky pro vznik nároku na poskytnutí jednorázové peněžní částky podle ustanovení § 1 odst. 3 zákona č. 261/2001 Sb.

Proti tomuto rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu, v níž namítal, že rozhodnutí žalované vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Žalovaná v novém řízení nepostupovala podle právního názoru Nejvyššího správního soudu, když nesplnila povinnost k doplnění dokazování danou v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2003,

č. j. 2 A 1164/2002 OL-21. Žalobce žalované dále vytýkal porušení zásady volného hodnocení důkazů spočívající v tom, že žalovaná vzala za prokázané, že žalobce byl ukrýván z důvodu odbojové činnosti a následného věznění rodičů a prarodičů. Stranou svého hodnocení však žalovaná ponechala tvrzení žalobce a jeho návrhy na důkazy uvedené v opravném prostředku ze dne 18. 10. 2002 a jeho doplnění ze dne 11. 11. 2002. Žalobce tvrdil, že se jednalo o rasovou hrozbu, neboť jemu a jeho bratrovi hrozilo minimálně umístění do německé rodiny na převýchovu. Tento krok by byl plně v souladu se záměry nacistického ideologa Alfréda Rosenbergera tvůrce rasové teorie, který nadřazeností německé rasy zdůvodňoval nutnost perzekuce, vyhlazení a převýchovy osob žijících ve středo- a východoevropském prostoru. Žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 3. 12. 2004, č. j. 7 Ca 326/2003 - 26, žalobu zamítl, a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku uvedl, že žaloba není opodstatněná a žalobním námitkám nelze přisvědčit. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 3. 9. 2003, č. j. 2 A 1164/2002 OL-21, zrušil rozhodnutí žalované a zavázal ji k doplnění dokazování, žalovaná proto v dalším řízení požádala Ministerstvo obrany České republiky o zodpovězení všech otázek obsažených v odůvodnění zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu. Ministerstvo obrany České republiky sdělilo žalované, že žalobci bylo dne 10. 6. 2002 pod č. j. 330777/2001 vydáno osvědčení podle zákona č. 255/1946 Sb. s přiznáním kategorie československý politický vězeň, neboť byl v době od 18. 2. 1943 do 30. 4. 1945 osobou ukrývanou, avšak nikoliv z rasových nebo náboženských důvodů, ale z důvodu odbojové činnosti a následného věznění jeho rodičů. Žalovaná z toho odvodila, že žalobce neprokázal splnění podmínek pro vznik nároku na poskytnutí jednorázové peněžní částky, uvedených v ustanovení § 1 odst. 3 zákona č. 261/2001 Sb., a nárok na poskytnutí této částky mu nevznikl. Městský soud v Praze poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2003, č. j. 5 A 559/2002 - 17, který ve shodné věci vyšel pouze z dopisu Ministerstva obrany České republiky. Městský soud v Praze konstatoval, že sdělení Ministerstva obrany České republiky má v této věci rozhodující důkazní hodnotu a je zcela jednoznačné, proto nebylo třeba provádět další dokazování. Žalobce navíc nepředložil jediný důkaz o tom, že by byl v rozhodné době ukrýván z jiných důvodů. Městský soud v Praze dále uvedl, že opravný prostředek žalobce ze dne 18. 10. 2002, ani prohlášení V. L. ze dne 13. 3. 2002 neobsahují žádné skutečnosti či návrhy, které by svědčily o tom, že se žalobce musel ukrývat z rasových či náboženských důvodů a na které by musela žalovaná reagovat v rámci volného hodnocení důkazů. Ze zmíněných dokumentů vyplývá, že rodiče V. L. pečovali o žalobce a jeho bratra v důsledku zatčení jejich rodičů a prarodičů a že důvody ukrývání se žalobce (odbojová činnost a věznění jeho rodičů) jsou totožné s těmi, které uvedlo Ministerstvo obrany České republiky ve svém dopise ze dne 4. 11. 2003. Žalobce ani tak neprokázal, že se skrýval z rasových nebo náboženských důvodů. Z těchto důvodů Městský soud v Praze žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen stěžovatel) včas kasační stížnost z důvodu, že se žalovaná ani soud neřídily právním názorem Nejvyššího správního soudu, a z důvodu nezákonnosti. Podle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu měla žalovaná za povinnost soustředit přinejmenším důkazy ke zjištění, za jakou činnost byli odsouzeni rodiče stěžovatele, co hrozilo stěžovateli a jeho bratru, pokud by nebyli ukrýváni v jiné rodině (např. ve srovnání s podobnou situací dětí německých), a zda tato hrozba byla nebo nebyla hrozbou rasové či náboženské (nebo jiné, např. národnostní) perzekuce. Žalovaná

si však k objasnění skutečného stavu věci vyžádala pouze stanovisko Ministerstva obrany České republiky, které dopisem ze dne 4. 11. 2003 sdělilo, z jakých důvodů bylo stěžovateli vydáno osvědčení kategorie československý politický vězeň. K dalším závazným doporučením Nejvyššího správního soudu žalovaná dokazování neprováděla. Městský soud v Praze rovněž vyšel pouze ze zmíněného sdělení Ministerstva obrany České republiky, které označil za jednoznačné a důkaz s rozhodující hodnotou. Stěžovatel nesouhlasí s uvedeným názorem soudu a namítá, že Ministerstvo obrany České republiky neprovádělo žádné zjišťování, pouze konstatovalo, na základě čeho bylo stěžovateli vydáno osvědčení politického vězně. Žalovaná nepožadovala ani sdělení, pro jakou odbojovou činnost byli rodiče stěžovatele odsouzeni, když stěžovatel ve svých podáních uváděl, že se jeho rodiče nesmířili s porobou českého národa, nekolaborovali a šířili víru v přetrvání českého národa; s ohledem na tento postoj byli pro výstrahu ostatních uvěznění a odsouzeni. Nelze proto přisvědčit soudu, že stěžovatel nepředložil žádný důkaz o ukrývání z jiných důvodů. Stěžovatel zdůraznil, že mu hrozilo v nejlepším případě umístění do německé rodiny z rasových důvodů, když nacistická ideologie stavěla na nadřazenosti germánské rasy rase slovanské. Poukázal na skutečnost, že jeho otcí byla před zabráním S. nabídnuta možnost získání potvrzení o německé národnosti jeho babičky. Odmítnutí znamenalo pro otce ztrátu zaměstnání a vystěhování rodiny z B. do obce H.. Jediným možným řešením po zatčení rodičů a prarodičů bylo ukrývání se před německými úřady, neboť jemu i jeho bratrovi hrozilo minimálně umístění v německých zařízeních, popřípadě rodinách pro převýchovu. Podle stěžovatele o tom svědčí skutečnost, že mezi zatčením a odsouzením rodičů uplynulo šest měsíců. Z prohlášení V. L. ze dne 13. 3. 2002 vyplývá, že stěžovatel a jeho bratr byli ukrýváním zachráněni před umístěním v německém zařízení. Městský soud v Praze toto prohlášení nesprávně hodnotil jako důkaz odbojové činnosti rodičů stěžovatele. Stěžovatel žalované vytkl, že jej na základě závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu nekontaktovala a nepožadovala předložení důkazů k objasnění skutečného stavu věci. Rozhodnutí Městského soudu v Praze považuje stěžovatel za nezákonné, protože se mu ani žalované nepodařilo náležitě objasnit skutečný stav věci. Stěžovatel navrhl, aby byl napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na své vyjádření k žalobě ze dne 5. 2. 2004 a zejména na odůvodnění napadeného rozsudku, se kterým se ztotožnila. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost je důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou

vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal dne 26. 6. 2002 žádost o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb., v níž se označil za účastníka národního boje za osvobození – účastníka domácího hnutí v době od 18. 2. 1943 do 30. 4. 1945. K této žádosti připojil osvědčení podle ustanovení § 8 zákona č. 255/1946 Sb. a prohlásil, že mu za uvedenou dobu nebyla přiznána jednorázová peněžní částka podle zákona č. 217/1994 Sb. Žalovaná tuto žádost rozhodnutím ze dne 23. 9. 2002, č. xx, zamítla, neboť uvedená doba nebyla stěžovateli uznána jako účastníku domácího hnutí, ale jako československému politickému vězni, na které se zákon č. 261/2001 Sb. nevztahuje. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 3. 9. 2003, č. j. 2 A 1164/2002 OL-21, předmětné rozhodnutí žalované zrušil, věc jí vrátil k dalšímu řízení a vysloveným právním názorem ji zavázal k doplnění dokazování. Žalovaná přípisem ze dne 25. 9. 2003 požádala Ministerstvo obrany České republiky o prošetření, zda je stěžovatel osobou ukrývanou z rasových nebo náboženských důvodů. Žalovaná žádala o sdělení, za jakou činnost byli odsouzeni rodiče stěžovatele, co stěžovateli hrozilo, pokud by nebyl ukrýván v jiné rodině, a zda tato hrozba byla nebo nebyla hrozbou rasové či náboženské (nebo jiné, např. národnostní) perzekuce. Ministerstvo obrany České republiky žalované dopisem ze dne 4. 11. 2003 sdělilo, že stěžovatel byl v uvedené době ukrýván na území Československa v jeho hranicích ze dne 29. 9. 1938 z důvodu odbojové činnosti a následného věznění jeho rodičů. Žalovaná vyhodnotila zjištěné skutečnosti jako dostačující a žádost stěžovatele opětovně zamítla.

Podle ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. je správní orgán v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu správní orgán je při novém rozhodování po zrušení původního rozhodnutí vázán právním názorem, který byl vysloven jako důvod kasace (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Je proto povinen nové rozhodnutí řádně odůvodnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002 - 25, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 73/2004).

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 9. 2003, č. j. 2 A 1164/2002 OL-21, kterým zrušil rozhodnutí žalované ze dne 23. 9. 2002, č. xx, vyslovil právní názor, kterým žalovanou zavázal k doplnění dokazování. Doslova uvedl, že v dalším řízení bude třeba soustředit důkazy přinejmenším ke zjištění, za jakou činnost byli odsouzeni rodiče stěžovatele, co hrozilo stěžovateli a jeho bratru, pokud by nebyli ukrýváni v jiné rodině (např. ve srovnání s podobnou situací dětí německých), a zda tato hrozba byla nebo nebyla hrozbou rasové či náboženské (nebo jiné, např. národnostní) perzekuce.

Žalovaná uvedený právní názor Nejvyššího správního soudu nerespektovala, když vycházela pouze z vyjádření Ministerstva obrany České republiky, kterým byla potvrzena dříve zjištěná skutečnost, že stěžovatel byl ukrýván z důvodů odbojové činnosti a následného věznění jeho rodičů. Žalovaná však již nezjišťovala, co stěžovateli hrozilo, pokud by nebyl ukrýván v jiné rodině, a zda tato hrozba byla nebo nebyla hrozbou rasové či náboženské (nebo jiné, např. národnostní) perzekuce.

Městský soud v Praze a žalovaná opíraly své závěry o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2003, č. j. 5 A 559/2002 - 17, podle kterého je pro určení důvodu ukrytí rozhodné potvrzení Ministerstva obrany České republiky.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti zdůrazňuje, že pokud správní orgán nebo krajský soud, zde Městský soud v Praze, hodlá opřít své závěry o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v jiné věci a využít argumentaci v tomto rozhodnutí obsaženou, musí napřed porovnat skutkový stav popsany v tomto rozhodnutí se skutkovým stavem v posuzované věci.

Použitý rozsudek Nejvyššího správního soudu vycházel ze skutkových zjištění, která plně nekorespondují se zjištěními žalované a Městského soudu v Praze v posuzované věci. Zde byli oba rodiče stěžovatele a rovněž jeho prarodiče uvěznění a odsouzeni k mnohaletým trestům, v porovnávané věci byl odsouzen pouze otec žadatelky. Nelze proto považovat za rozhodující shodu v důvodech uvěznění, tedy odbojová činnost a věznění rodičů stěžovatele, resp. otce žadatelky, naopak je nutné postihnout odlišnosti obou případů.

Zatímco žadatelka ve srovnávaném případě byla ukryvána matkou, která sama zřejmě za odbojovou činnost otce žadatelky perzekuována nebyla, stěžovatel ztratil oba rodiče a prarodiče a byl ukryván cizími lidmi. V případě stěžovatele tedy vyvstala reálná hrozba, že bude umístěn na převýchovu do německého zařízení nebo německé rodiny, případně dokonce internován do pracovního nebo koncentračního tábora.

Uvedené hrozby a jejich reálnost vyplývají z tehdejší oficiální nacistické ideologie, která stavěla na nadřazenosti německé rasy a usilovala o eliminaci ostatních, podle této ideologie podřadných ras. Nešlo jen o přímou likvidaci příslušníků židovské a romské rasy, ale rovněž o převýchovu a asimilaci příslušníků jiných ras, včetně slovanské. Případné umístění stěžovatele na převýchovu, které bylo možno za daných okolností očekávat, lze bezpochyby považovat za projev rasové perzekuce.

S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že argumentaci uvedenou v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2003, č. j. 5 A 559/2002 - 17, nelze pro tento případ použít z důvodu odlišného skutkového základu obou věcí.

Nejvyšší správní soud je přesvědčen o oprávněnosti obav vyjádřených stěžovatelem, které však žalovaná, potažmo Městský soud v Praze, zcela bezprecedentně podcenila, když se jimi nezabývala a nedoplnila dokazování v potřebném rozsahu.

Závěr Městského soudu v Praze, že sdělení Ministerstva obrany České republiky má v této věci rozhodující důkazní hodnotu a je zcela jednoznačné, takže nebylo třeba provádět další dokazování, které nastínil Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku, proto nemůže obstát.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu nerespektoval-li správní orgán právní názor soudu ... a bez doplnění dokazování se v nově vydaném rozhodnutí omezil toliko na polemiku s názorem soudu, je takové rozhodnutí nezákonné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 110/2002 - 25, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 442/2005).

Z aplikace citovaného judikátu na posuzovaný případ jednoznačně vyplývá, že napadené rozhodnutí žalované je nezákonné, neboť nebyl respektován závazný právní názor vyjádřený ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti shledal Nejvyšší správní soud uplatněný důvod kasační stížnosti uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. důvodným. Nejvyššímu správnímu soudu tedy nezbylo, než rozsudek Městského soudu v Praze zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Podle ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. je Městský soud v Praze vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí.

V novém rozhodnutí ve věci Městský soud v Praze rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle ustanovení § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. dubna 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu

